

- Retsvirkningerne af forordning (EU) nr. 1385/2013 opretholdes indtil ikrafttrædelsen af en ny forordning, der er baseret på et passende retsgrundlag.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har nedlagt påstand om annullation af forordning (EU) nr. 1385/2013, som Rådet vedtog med hjemmel i artikel 349 TEUF.

Kommissionen har foreholdt Rådet, at det har vedtaget dette direktiv, selv om Kommissionen havde foreslået at basere denne retsakt på særskilte retsgrundlag, dvs. artikel 43, stk. 2, og artikel 168, stk. 4, punkt b), TEUF.

Kommissionen er af den opfattelse, at artikel 349 TEUF, i overensstemmelse med formålet med den anfægtede forordning, ikke gyldigt kan bruges som retsgrundlag. Sidstnævnte artikel 349 TEUF finder kun anvendelse, når der er tale om at fravige princippet om anvendelse af den primære ret i regionerne i den yderste periferi, jf. artikel 355, stk. 1, TEUF. Den pågældende forordning vedtager imidlertid alene den sekundære ret, uden at fravige traktaterne, med henblik på at imødekomme den situation, der er skabt ved Mayottes ændrede status. Denne fortolkning støttes ikke blot af ordlyden af artikel 349 TEUF, men også af traktatens system vedrørende retsgrundlag samt af historikken bag denne artikel.

⁽¹⁾ EUT L 354, s. 86, annulleres.

Sag anlagt den 21. marts 2014 — Europa-Parlamentet mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-136/14)

(2014/C 175/34)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Parlamentet (ved J. Rodrigues og L. Visaggio, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets direktiv 2013/64/EU af 17. december 2013 om ændring af Rådets direktiv 91/271/EØF og 1999/74/EF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF, 2006/7/EF, 2006/25/EF og 2011/24/EU som følge af ændringen af Mayottes status i forhold til Den Europæiske Union ⁽¹⁾
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Europa-Parlamentet har nedlagt påstand om annullation af direktiv 2013/64/EU, som Rådet vedtog med hjemmel i artikel 349 TEUF.

Ifølge Parlamentet er Rådets valg af retsgrundlag forkert, eftersom de foranstaltninger, der er genstand for det anfægtede direktiv, henhører under Unionens beføjelser i medfør af forskellige fælles politikker. Disse foranstaltninger burde derfor have været vedtaget på grundlag af særskilte retsgrundlag på områderne for miljø, landbrug, socialpolitik og offentlig sundhed, dvs. artikel 43, stk. 2, artikel 114, artikel 153, stk. 2, artikel 168 og artikel 192, stk. 1, TEUF, og ikke på grundlag af artikel 349 TEUF.

Ifølge Parlamentet kan foranstaltninger, som ikke har til formål at imødekomme økonomiske eller sociale byrder, som en region i den yderste periferi står over for, gennem en undtagelse til den fulde anvendelse af EU-retten i den pågældende region, ikke gyldigt baseret på retsgrundlaget i artikel 349 TEUF. Således henhører foranstaltninger, som udelukkende tilsigter at udskyde den tidsmæssige anvendelse af visse bestemmelser i EU-retten på en region i den yderste periferi, ikke under anvendelsesområdet for denne artikel.

(¹) EUT L 353, s. 8., annulleres.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarien) den 28. marts 2014 — Direktør na Direktsia »Migratsia« pri Ministerstvo na vatrešnite raboti mod Bashir Mohamed Ali Mahdi

(Sag C-146/14)

(2014/C 175/35)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Administrativen sad Sofia-grad

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Direktør na Direktsia »Migratsia« pri Ministerstvo na vatrešnite raboti

Sagsøgt: Bashir Mohamed Ali Mahdi

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 15, stk. 3 og 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF (¹) af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold sammenholdt med artikel 6 og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt med retten til domstolsprøvelse og effektiv [domstolsbeskyttelse] fortolkes således, at:
  - a) en administrativ myndighed, såfremt denne i henhold til en medlemsstats nationale lovgivning er forpligtet til at foretage en vurdering af en given frihedsberøvelse en gang om måneden, uden at der udtrykkeligt er fastsat en forpligtelse til at vedtage en administrativ foranstaltning, og den administrative myndighed ex officio skal forelægge retten en liste over de tredjelandsstatsborgere, som på grund af udsendeshindringer er frihedsberøvede ud over den ved lov fastsatte maksimale periode for den første frihedsberøvelse, er forpligtet til, når den periode, der er fastsat i den individuelle afgørelse vedrørende den første frihedsberøvelse, udløber, enten at vedtage en udtrykkelig foranstaltning til vurdering af frihedsberøvelsen med henblik på de i EU-retten fastsatte grunde til forlængelse af frihedsberøvelsen eller at løslade den pågældende?
  - b) retten, såfremt medlemsstatens nationale lovgivning giver retten beføjelse til, når den maksimale varighed af den første frihedsberøvelse med henblik på udsendelse i henhold til national ret er udløbet, at træffe afgørelse om en forlængelse af frihedsberøvelsen, at erstatte frihedsberøvelsen med en mindre indgribende foranstaltning eller at træffe afgørelse om løsladelse af tredjelandsstatsborgeren, i en situation som den, der foreligger i hovedsagen, skal undersøge lovligheden af en foranstaltning til vurdering af frihedsberøvelsen, hvori der er anført retlige og faktiske grunde for nødvendigheden af en forlængelse af frihedsberøvelsen og dennes varighed, idet retten i sagen træffer afgørelse om opretholdelse af frihedsberøvelsen, en foranstaltning til erstatning herfor eller den pågældendes løsladelse?
  - c) denne bestemmelse giver retten mulighed for at undersøge lovligheden af en foranstaltning til vurdering af frihedsberøvelsen, hvori der alene anføres grundene til, at en afgørelse om at udsende en tredjelandsstatsborger ikke kan fuldbyrdes, med henblik på de i EU-retten fastsatte grunde til forlængelse af frihedsberøvelsen, idet retten alene på grundlag af de af den administrative myndighed anførte faktiske omstændigheder og fremlagte beviser samt de af tredjelandsstatsborgeren anførte indsigelser og faktiske omstændigheder træffer afgørelse i sagen ved at træffe afgørelse om opretholdelse af frihedsberøvelsen, en foranstaltning til erstatning herfor eller den pågældendes løsladelse?